

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε το First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Ηνωμένο Βασίλειο) στις 8 Νοεμβρίου 2010 — Lebara Ltd κατά The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Υπόθεση C-520/10)

(2011/C 30/29)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Αιτούν δικαστήριο

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Lebara Ltd

Καθών: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχει το άρθρο 2, παράγραφος 1, της Έκτης Οδηγίας περί ΦΠΑ την έννοια ότι, σε περίπτωση που υποκείμενος στον φόρο («επιχειρηματίας Α») πωλεί τηλεκάρτες που αποτυπώνουν το δικαίωμα παροχής τηλεπικοινωνιακών υπηρεσιών από το πρόσωπο αυτό, ο επιχειρηματίας Α προβαίνει σε δύο παραδόσεις ως προς τον ΦΠΑ: μία κατά την αρχική πώληση της τηλεκάρτας από τον επιχειρηματία Α σε άλλον υποκείμενο στον φόρο («επιχειρηματίας Β») και μία κατά τον χρόνο της εξοφλήσεώς της (ήτοι της χρήσεώς της από πρόσωπο — «τον τελικό χρήστη» — για την πραγματοποίηση κλήσεων);
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, κατά ποιον τρόπο (σύμφωνα με την νομοθεσία περί ΦΠΑ της Ένωσης) πρέπει να επιβληθεί ΦΠΑ στην αλυσίδα των παροχών, στην περίπτωση που ο επιχειρηματίας Α πωλεί την τηλεκάρτα στον επιχειρηματία Β, ο επιχειρηματίας Β μεταπωλεί την τηλεκάρτα στο κράτος μέλος Β και την αγοράζει ενδεχομένως ο τελικός χρήστης στο κράτος μέλος Β, και ο τελικός χρήστης χρησιμοποιεί ακολουθώντας την τηλεκάρτα, για να πραγματοποιήσει τηλεφωνικές κλήσεις;

Αναίρεση που άσκησε στις 8 Νοεμβρίου 2010 η Abril Asistencia, S.L. κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) στις 24 Αυγούστου 2010 στην υπόθεση T-386/09, Grúas Abril Asistencia, S.L. κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-521/10 P)

(2011/C 30/30)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Grúas Abril Asistencia, S.L. (εκπρόσωπος: R. García García, δικηγόρος)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

Να δεχτεί τα προβαλλόμενα επιχειρήματα, να αναρέσει, κατ' εφαρμογή των αναγκαίων νόμιμων διαδικασιών, την ως άνω διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου η οποία απέρριψε την προσφυγή ακυρώσεως ως απαράδεκτη, να κρίνει, ως εκ τούτου, παραδεκτή την προσφυγή αυτή δεδομένου ότι η νυν ανααιρεσείουσα νομιμοποιούνταν ενεργητικώς να την ασκήσει, και να αποφανθεί οριστικώς επί της ουσίας δεχόμενο τα αιτήματα της ανααιρεσείουσας.

Λόγοι αναρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την αίτηση αναρέσεως, ζητείται να αναρριθεί η ως άνω διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η προσφυγή ακυρώσεως που ασκήθηκε κατά αποφάσεως της Ευρωπαϊκής Επιτροπής να μην κινήσει καμία διαδικασία για την παύση των καταγγελλόμενων παραβάσεων. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η άρνηση αυτή της Επιτροπής δεν υπόκειται σε προσφυγή ακυρώσεως ασκούμενη από ιδιώτη.

Η ανααιρεσείουσα προβάλλει ότι οι ιδιώτες νομιμοποιούνται να ασκούν προσφυγές ακυρώσεως, όπως προβλέπουν το άρθρο 230 ΕΚ και το άρθρο III-365 της Συνθήκης [για τη θέσπιση Συντάγματος της Ευρώπης] και όπως ορίζει η νομολογία, στις περιπτώσεις κατά τις οποίες οι εν λόγω ιδιώτες αποτελούν αποδέκτες της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η οποία τους επηρεάζει άμεσα και ατομικά. Με την αίτηση αναρέσεως, η ανααιρεσείουσα ζητεί να αναρριθεί η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου κατά το μέρος που κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη και, κατά συνέπεια, να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε το Sozialgericht Würzburg (Γερμανία) στις 9 Νοεμβρίου 2010 — Doris Reichel-Albert κατά Deutsche Rentenversicherung Nordbayern

(Υπόθεση C-522/10)

(2011/C 30/31)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Sozialgericht Würzburg

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Doris Reichel-Albert

Καθού: Deutsche Rentenversicherung Nordbayern

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχει η διάταξη του άρθρου 44, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 987/2009 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Σεπτεμβρίου 2009, για καθορισμό της διαδικασίας εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 883/2004 για τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας (¹), την έννοια ότι δεν επιτρέπει την εφαρμογή κανονιστικής ρυθμίσεως κράτους μέλους, κατά την οποία περίοδοι ανατροφής τέκνου, που συμπληρώθηκαν εντός άλλου κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μπορούν να αναγνωρισθούν ως συμπληρωθείσες στην ημεδαπή, μόνον όταν ο έχων την ανατροφή γονέας διέμενε συνήθως με το τέκνο του στην αλλοδαπή και κατά τη διάρκεια της ανατροφής ή αμέσως πριν από τη γέννηση του τέκνου είχε περιόδους υποχρεωτικής καταβολής εισφορών λόγω εκεί ασκήσεως μισθωτής ή μη μισθωτής δραστηριότητας ή όταν, στην περίπτωση από κοινού διαμονής συζύγων ή συμβιούντων συντρόφων στην αλλοδαπή, ο σύζυγος ή ο σύντροφος του έχοντος την ανατροφή γονέα έχει τέτοιες περιόδους υποχρεωτικής καταβολής εισφορών ή δεν έχει απλώς και μόνο λόγω του ότι περιλαμβάνεται στα μνημονεύμενα στα άρθρα 5, παράγραφος 1 και 4, του SGB VI [Βιβλίου VI του κώδικα κοινωνικής ασφάλισης] πρόσωπα ή απαλλασσόταν από την υποχρεωτική ασφάλιση κατά το άρθρο 6 του SGB VI (άρθρα 56, παράγραφος 3, δεύτερη και τρίτη φράση, 57, 249 του SGB VI);
- 2) Έχει, πέραν της γραμματικής ερμηνείας, η διάταξη του άρθρου 44, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 987/2009 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Σεπτεμβρίου 2009, για καθορισμό της διαδικασίας εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 883/2004 για τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας, την έννοια ότι σε εξαιρετική περίπτωση πρέπει και χωρίς την ύπαρξη μισθωτής ή μη μισθωτής δραστηριότητας να λαμβάνονται υπόψη οι περίοδοι ανατροφής τέκνου, αν άλλως μια τέτοια περίοδος δεν θα συνυπολογιζόταν ούτε στο αρμόδιο κράτος μέλος ούτε σε άλλο κράτος μέλος, στο οποίο το πρόσωπο διέμενε συνήθως κατά τη διάρκεια της ανατροφής του τέκνου, κατά τις αντίστοιχες νομοθετικές διατάξεις;

(¹) ΕΕ L 284, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Oberster Gerichtshof (Αυστρία) στις 10 Νοεμβρίου 2010 — Wintersteiger AG κατά: Products 4U Sondermaschinenbau GmbH

(Υπόθεση C-523/10)

(2011/C 30/32)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Oberster Gerichtshof

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγουσα-αναιρεσείουσα: Wintersteiger AG

Εναγόμενη-αναιρεσίβλητη: Products 4U Sondermaschinenbau GmbH

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχει η φράση «τόπος όπου συνέβη ή ενδέχεται να συμβεί το ζημιόγONO γεγονός», η οποία περιέχεται στο άρθρο 5, σημείο 3, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 (¹), στις περιπτώσεις στις οποίες προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι έχει προσβληθεί το δικαίωμα επί σηματος στο κράτος της έδρας του επιληφθέντος δικαστηρίου από πρόσωπο που κατοικεί σε άλλο κράτος μέλος, λόγω της χρήσης μιας ίδιας ακριβώς με το εν λόγω σήμα λέξης-κλειδιού (AdWord) σε μηχανή αναζήτησης στο Διαδίκτυο (Internet), η οποία προσφέρει τις υπηρεσίες της υπό τους τομείς ανωτάτου επιπέδου διαφόρων χωρών (γεωγραφικούς τομείς ανωτάτου επιπέδου), την έννοια ότι:
- 1.1. θεμελιώνεται διεθνής δικαιοδοσία μόνο στην περίπτωση που η λέξη-κλειδί χρησιμοποιείται στον δικτυακό εκείνο τόπο της μηχανής αναζήτησης του οποίου ο τομέας ανωτάτου επιπέδου είναι ο τομέας του κράτους της έδρας του επιληφθέντος δικαστηρίου;
- 1.2. θεμελιώνεται διεθνής δικαιοδοσία από το γεγονός και μόνο ότι ο δικτυακός τόπος της μηχανής αναζήτησης στον οποίο χρησιμοποιείται η λέξη-κλειδί είναι προσβάσιμος από το κράτος της έδρας του επιληφθέντος δικαστηρίου;
- 1.3. η διεθνής δικαιοδοσία εξαρτάται από τη συνδρομή και άλλων προϋποθέσεων, πέρα από την προσβασιμότητα του δικτυακού τόπου;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο ερώτημα 1.3:

Με βάση ποια κριτήρια πρέπει να εξακριβώνεται κατά πόσον θεμελιώνεται διεθνής δικαιοδοσία κατά το άρθρο 5, σημείο 3, του κανονισμού 44/2001, όταν πρόκειται για χρήση ενός σηματος του κράτους της έδρας του επιληφθέντος δικαστηρίου ως AdWord σε δικτυακό τόπο μηχανής αναζήτησης, του οποίου ο γεωγραφικός τομέας ανωτάτου επιπέδου διαφέρει από τον αντίστοιχο τομέα του κράτους της έδρας του δικαστηρίου αυτού;

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1).